

2-35 h 1.3-16,18;20,24.26-32, és 36-

Ára: 20 korona.

IX. évfolyam 1923.

2. szám.

Január 14.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre 520 korona.
Fél évre 260 korona.
Negyed évre 130 korona.

Egyes szám ára:
20 korona.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:
ARANY JÁNOS-UTCA 47.
Hirdetéseket jutányosan vesz fel a kiadóhivatal

Csak ti legyetek vigak, gyermekek.

Szegény hazám mi lesz veled?
Tán Isten is már elfeled?
Ezernyi baj, kórság gyötör,
Rád a balvégzet átka tör.
Szememből fájó könnyek peregnek —
Csak ti legyetek vigak, gyermekek!

A Kárpát és az Adria!
Sóhajt e hon minden fia
E szent neveknek hallatán.
Örökre bucsuzunk talán?!
Szivünk e gondolatra megreteg —
Csak ti legyetek vigak, gyermekek!

Oly sok hősünk mért halt halált?!
E jajszó szivünkből kiált,
Azért tán, hogy éhes vadak

Testünkön lakmározzanak?
Sir Alföld és Kárpáti rengeteg —
Csak ti legyetek vigak, gyermekek!

Ajkatok derüs mosolya
Ne szálljon el soha, soha
S szemetekben a tiszta fény
A mi hitünk, a szent remény,
Hogy egyszer győztes zászlók lengenek —
Csak ti legyetek vigak, gyermekek!

Lelkem távol jövőbe lát . . .
E vérző, drága, szép hazát
Ti építitek újra majd
S boldogság fája újra hajt.
Mese lesz csak e szörnyü fergeteg —
Csak ti legyetek vigak, gyermekek.

FELEKI SANDOR.

Színházi próbán.

A „Szőke ördög“ ujdonság előkészületei alatt.

A Csokonai színháznál nagy premier-láz van. Nincs az az operett, amely olyan izgalmassá tenné az előkészületeket, mint most a „Szőke ördög“ című ujdonság.

Természetesen a komoly művészetnek kell most egészen eredeti darabot bemutatni és ez a szokottnál jóval több és nagyobb előkészületeket igényel.

A próbák most folynak nagy szorgalommal és tegnap egy percre felvonás közben átszaladt Sötét Balázs az Angol királynőbe és majd megfult, olyan lihegve rontott be.

— Mi bajod? — kérdezték a vendégek között lévő barátai:

— Hagyjátok, nincs időm — bujt ki a kérdezősködések előtt — most nem lehet beszélni velem, mert Szőke ördög-lázban vagyok.

A címszerepet, a Szőke ördögöt Halassy Mariska játssza, aki tegnap a próbákon mosolyogva fordult az új darab szerzőjéhez, Than Gyulához:

— Nos, meg van velem elégedve.

— Teljesen — felelte Than Gyula. — Szándékom sikerült. Magát a fekete angyalt nagyszerű szőke ördöggé varázsoltam.

Meghallotta ezt az öreg Halassyné és kíváncsian tette fel a kérdést:

— Nem lehetne engem egy fiatal kísértetté varázsolni?

— Miért épen kísértetté — kíváncsiskodott a próbán szünetelő színésztársaság.

— Azért, mert akkor a Szőke ördög felett diadalmoskodhatna a fiatal kísértet.

A Szőke ördög színműnek többek között van egy ragyogó szépségű tömegjelenése a második felvonásban, amelyért a szereplők jelmezharcot folytatnak, hogy ki fog kinézni legjobban.

— Ne versengjetelek, — szólt közbe Rolkó József a rendező — mind nagyon szépek lesztek, de a legszebb mégis csak a Szőke ördög lesz.

Optimizmus.

Szeretlek természet!
Szeretem a nyarat,
Mert akkor nem kapni
Debrecenben sarat.

Szeretlek természet!
Szeretem a telet.
Mert akkor megint port,
Találni nem lehet.

T. Zs.

Az már más!

A szobalány benyit az ajtón. Az ur, munkájába mélyedve, háttal ül az íróasztala mellett és mérgesen hátraszól:

— Ördög bujjék! Csukd be az ajtót!

— Ejnye, nagyságos ur! De gorbának tetszik lenni! — méltatlankodik a szobalány.

Az ur felpillant:

— Hja, maga az, Juci? Azt hittem, a feleségem.

Szórakozott kérdés.

— Olvastad? Egy Macdonald nevű angol orvos kijelentette, hogy a halál nem fájdalmas.

— Vajon tapasztalatból beszél?

Kalapok tisztítását,

vasalását és javítását
elvállalom. — Használt
kalapokból ujakat
::: készíték. ::: :::

Beliczay

kalapos, Piac-u 38.
a fő-posta mellett.

Debrecen, mint fonák város.

Hogy a debreceni iróvilágban min-a visszájáról csinálnak, bebizonyítja itt lent felsorolt észleléseim:

Egy költő végigmegy a consón s meglát két egymást pofozó embert. Másnap, a napilapok egyikében megjelenik egy vers, ezzel a címmel: „A destrukció alapeszméje.“

Két újságíró beszélget: Te! Mit írsz a mai parlamenti gyűlésről? — Még nem tudom, de majd elolvasom az „Est“-et.

A költő születik, mondja egy közmondás. De azt nem mondja, hogy miért.

Papir Ember.

Borban az igazság.

X-éknél nagy ebéd van, amelyen — kivételesen — a hatéves fiucska is résztvesz.

A fiucska folyton inni kér bájos anyjától és nem akar belenyugodni abba, hogy a borába vizet töltsenek.

— Ejnye, enyje — szól az egyik vendég — micsoda tehetséges ivó lesz ebből a fiúból! Bizonyára nem az anyjától örökölte ezt az iszákosságra való hajlamot, hanem az apjától.

Erre egyszerre három szájon szalad ki ez a megjegyzés:

— Én sohasem iszom.

Az apa szólalt meg. És két vendég.

Gyerekek.

A kis Miklós gyereket szülei figyelmeztették, hogy beteg házhoz mennie nem szabad, nehogy ő is elkapjon valami bajt. Történt, hogy nővére, Jolán egy leány-gyermeknek adott életet. Az aktus után be mentek hozzátartozói és üdvözölték a boldog anyát. Jolán asszony meglátta a küszöbön álló Miklós öcskösét s így szólt feléje: „gyere ide kis fiam, csókolj meg te is.“ Miklós gyerek azonban sietve válaszolt:

— Isten mentsen, még én is megkaphatom azt a betegséget.

CUKRÁZDÁBAN.

Egy cukrázdába, mely telve vendégekkel, történt a következő:

Egy jókedvű társaság krémest fogasztot, kis idő múlva nagy zaj keletkezik.

— Fogják meg! Üssék le! többször egymásután halatszük. A cukrász és a vendégek megrémülve kérdik: Mi az kérem, mi történt? A vendég csak egyre kiabál s hadonászik a levegőben. De még is mi az kérem?

— Egy légy elvitte krémeseimet.

— Az árát biztosan nem bírta volna el.

Taktika.

— De hiszen tegnap még a kirakatban csak 50.000 korona volt írva erre a bőrkabátra s ma már 100.000 korona?

— Igen, hogy holnapra leszállíthassam az árát ötvenezerre és örüljön a közönség...

Késői panasz.

— Kár, hogy Ádám és Éva idején nem volt lakáshivatal a paradicsomban.

— Miért?

— Mert akkor talán még most is ott laktánk; a lakáshivatal mai napig se tudott volna nekik más lakást kiutalni...

Naiv kérdés.

Gyerek: Apám, mi az, az ökör?

Apt (zavarban): Az olyan bika, amelyik nem nősül meg.

Gyerek (hirtelen): Akkor az Ottó bácsi is is ökör. Ő se nősült meg.

Forgácsok.

Elmult a vágy, a szerelem, a bánat — cstk egy nem mul el — a halál.

Az élet, — örök és megszabott törvények között mozog.

Ne higgy mindennek... a világon nincs más igazság — a halálnál.

Minden embernek külön filozófiája van!

Aki hisz — sokszor üdvözülni, de nem mindig.

iff. Radványi Sándor.

Jelentkezzen, tolvaj ur!

„Megzavart tolvaj. Lakos István budai-uti tanyáján a héten a baromfiól körül egy tolvaj járt. A zajra figyelmessé lett a gazda fia s kiment, mire a tolvaj megugrott, magával vivén öt darab pulykát. Üldözés közben három darabot elhagyott s így csak kettővel menekült el. A helyszínen hagyott egy baltát, amit a rendőrségen a hivatalos órák alatt átvehet.

Öngyilkosság előtt.

— Nem... Előbb még egy utolsó kísérletet teszek... megházasodom.

A Máv. konkurrensei.

Kis szekeres, nagy szekeres, Pestre élelmet szekerez. Mig a szekere ide-oda jár, Jár a Máv. is, de csak rosszul jár!

Paplan-varrodámba

uj fehér vatta érkezett. Selyem, glott, kasmir paplanok kaphatók és megrendelhetők. Pehely és gyapju paplanokat készítek. Afakítok, frissítok.

Ócska vattát, paplanokat veszek.

BERENZENT LAJOS Kossuth-utca 11. sz.

A vágy.

Ámor nyila szíven talált. Nem kívánam már a halált. Csöndes élttem derült vala. Szerelemnek hívó szava.

Vigyázni kell reája igaz. Gyönyörteljes érzés is az. De én mindetől nem félek. Ezután a vágnak élek.

E hatalmas érzés velem. Játszadózik a szerelem. Isteni gyönyörrel, kéjjel. A szívem repeszté széjjel.

Ha majd egykor pitymalodik. Az életem alkonyodik. Akkor is kiáltom lázzal. Két éltet mulatom átal.

Fuchs Jenő.

Végso fokon.

— Ott tartok már, hogy még a hasbeszélőt is irigylem, mert az mégis tudja valamire használni a — hasát!

A paraszt és a csengettyü.

Berándult a sámsoni paraszt Debrecenbe a fiskálisához, valami sürgős ügyben s amint megérkezett éjjel, azon módon sietett lakására s elkezdett kapuján kegyetlenül dörömbölni.

Az éktelen zajra fölnyilik az ablak s kiszól egy mérges fő az alkalmatlankodóhoz:

— Hát kend mit háborítja itt a csendet, hogy még a holtakat is felriogatná az öklével.

— A nagyságos X. fiskális urat keresem.

— Hát nem látja, hogy ott csüng a csengettyühúzó?

— Dejsz, uram, azért, hogy vidéki ember vagyok, tudom én mi az emberség! Nem ilyen magamszörü parasztnak csinálták az oda, h' urak számára.

Azzal ismét elkezdte öklével döngötni a kaput.

Micike.

Virágáros leány csintalankodásai.

A bolondabb mondások között, amelyeket hallottam, az volt a legbolondabb, a mely így hangzott: És most uraim, ne beszéljünk a nőkről. Szóljunk a botlásokról.

A szerelem örökkévalóságában mindig fognak hinni — mert mindig lesznek szerelmesek.

A fiai szeretetről csak akkor lehetne beszélni, ha a fiuk úgy szeretnék szülőiket, mint azok őket.

Az olcsó és mégis raktáron maradó árucikkek között a leányok is ott vannak.

Az indusok s azok a becsületszavak, amelyekre még adnak, erősen fognak.

Hadi mese.

Egyszer volt egy ember szakála nem volt kender, a háta sem volna volt szalma, a lába sem volt viaszból A fára nem mászott fel, a sárba nem esett le, lepedőbe sem tették, mert a lepedő drága, de azért kiviték a temetőbe s hábr két kutya húzta, de mindezt megelőzőleg sok ezer kutya árdrágító nyuzta.

Anyámnak.

Mért kényszerítesz oly lányok ölére:
Akikkel sorsom nem lehet közös!
Akiknek ajka, hogyha csókokat ad:
Mint téli reggel, zuzmarás... ködös!
Válluk fehérjén kezem lehanyatlik,
A csókok ízét megveti a szám...
Oh, engedj engem a magam útjára!
— És ne bántsd egyetlen fiad, anyám.

Mért kényszerítesz oly lányok ölére:
Kik együtt élni nem tudnak — velem
Kiknek nem a szín és a tiszta élet,
De egész, egész más a szerelem!
Az én szerelmem, kurtaszoknyás kislány,

Egy tiszta élet, drága szenvedély...
Az én szerelmem, elszakíthatatlan!
Az én szerelmem a szivemben él!

ifj. Radványi Sándor.

Sulyosító körülmény.

A törvényszéken

A héten

Nagy feltűnést keltett egy ítélet:

Becsületsértésért egy urat

Szörnyen elítéltek.

Az indokolás kiemelte

Hogy sulyosbíttással az járt,

hogy a vádlott a panaszossal szemben

Parlamentáris kifejezéseket használt...

Mihalovits Jenő

GYÓGYSZERTÁRA ÉS
GYÓGYSZERÉSZETI
MŰLABORATORIUMA
A „KIGYO”-HOZ.

DEBRECEN, PIAC-U.
33. SZÁM ALATT.
A városházzal szemben.

Különleges gyógy-
szerekben nagy
választék.

A költő élete.

— Hogy van kedves költő ur?
— Köszönöm nem a legjobban
Csak úgy penzetem az életemet.

Regénytöredékek.

...A meglopott markirnyó szeméi oly erősen tapadtak a beszélő arcára, hogy a gyorsan előhívott orvosnak késsel kellett onnan leoperálni.

...Minthogy a reves professzor esernyőjét otthon felejtette, kárpótlásul órája helyett szemöldökét húzta fel és a tanterem helyett hetvenedik évébe lépett.

...Olivér némán csókolta a grófnő ajkait, mialatt Gastor a háttérben csendesen leszolgálta önkéntes éveit.

...A gróf megütötte a mértéket, amiből általános verekedés támadt.

E szavakra Armande elővett egy hosszú kést és büszkén felszegte a fejét.

KONCZ kolmefestő gyára:
Debrecen, Péterflautoza 30. és Arany
János-u. 10. :: Gyász esetén festések
24 óra alatt készülnek. -o- -o- -o-

Művész anekdoták.

A piktor-dzsertri.

Mikszáth Kálmán találkozott egyszer Szinyei Merse Pállal s vidáman így szólította meg:

— Mindig örülnöm kell, ha látalak, legfőképpen azért, mert te vagy a legsajátságosabb dzsentri ebben az országban. Egészen külör állsz, kiemelkedel dzsentri-társaid sorából

— Miért?

— Mert élelmes vagy, nagyon élelmes. Az egyetlen élelmes dzsentri a világon.

— Ugyan.

— Az egyik birtokodat eladtad, pénzt kaptál érte; aztán lepirgáltad a birtokodat és a képet adtad el. Nem féltetek...

A tehetséges művész.

A néhai jó Bihari Sándor festőművész találkozott Révész Imrével, a Mintarajziskola tanárával és így szólott hozzá:

— Ejnye, éppen kapóra jössz, Imre. Nézd, egy képemhez olyan modellre volna szükségem, akiről egy tehetséges festőművészt festőhetnék. Légy szives, küld el hozzám valamelyik növendékedet.

— O, nagyon szivesen.

Mivelhogy tehetséges művész kellett, Révész Imre kiválasztotta legtehetségesebb tanítványát. Csinos fiú volt, gavalléros, korrekt öltözködésű, jól ápolt körmökkel és simára fésült kurta hajjal. Bihari mikor meglátta modellt, megvakarta a fejebujját.

— Hm! Ez aligha lesz alkalmas. Nagyon is polgári a külseje!

Szólott újra Révésznek:

— Kérek alássan, nem volna egy másik, megfelelőbb növendéked? Olvan, akinek a külseje is művészes.

— Ei, dehogynincs!

Eszébe jutott Révésznek, hogy van neki egy növendéke, aki nem konyit a festéshez. Se talertuma, se kitartása, nincs a művészethez. De azért mindig hosszú hajjal jár, bársonykabátot és csokros nyak-

kendőt visel. Ezt küldte el Biharihoz. Bihari szakértő szemmel végignézte és megelegetten mondta:

— Brávó! Önből jó „tehetséges művészt” fogok csirálhatni!

Az impresszionisták.

Ez a történet azoknak való, akik nagyon szeretik a modern festőművészetet olyan nagyon, hogy kritika nélkül tulbecsülvén azt, a minden áron eredetieskedőket nem tudják megkülönböztetni a kiváló impresszionista festőművészeketől.

Történt, hogy egy gazdag ur, aki

az ilyenfajta „műértők” sorából való, vett egy modern Czóbel-féle tájépet, amelyet megmutatott egy festőbarátjának. A piktor megnézte a képet és így szólott:

— Szép kép, de unalmas! Ha itt, ezen az országuton, a kép közepér volna egy-két alak, az egész kép jobban hatna... Tudja mit, én oda-festek az országutra egy vándorlegényt, batyuval a hátán.. Majd meglátja, hogy mennyivel szebb lesz a kép!

A kitérő műgyűjtő nemcsak hogy nem tiltakozott e barbarizmus ellen de öömmel fogadta festő-barátja

ajánlatát. A piktor másnap megjelent, festékekkel és palettával és odapingált az országutra egy vándorlegényt, batyuval a hátán. A műértő el volt ragadtatva.

— Most legalább ötszáz pengővel többet ér a kép! — mondogatta boldogar. — Sokkal szebb, mint volt, sokkal szebb.

Néhány napmulva a műgyűjtő festő-barátja találkozott Czóbel Bétalával, akinek a képét megkorrigálta. Persze elmondta neki az esetet.

— Szeretném ha most megnéznéd a képedet. Mennyivel szebb, mint volt! Mennyivel hangulatosabb, hogy most egy vándorlegény megy az országuton!

Czóbel, aki már amugy is fuldoklott a dühtől, mint a szivenszurt bika felhorkart.

— Mi az? Mit mondtál, te képfertőző?! Az országuton.

— Igen. Az országuton, amely ott húzódik végig a kép közepén!

— Nyomorult! Gazember! — kijelöltötte kétségbeesetten Czóbel Béla. Mit csináltál! Tönkretetted a legszebb képedet! Hiszen az nem országut, hanem egy folyó.

A cigány és a hercegnő.

Egy külföldi hercegnő a Ward Kiára mintájára Párisban beleszerelt egy cigányprimásba. Az első szerelmes éjszakát követő reggel megkérdezte Rigó Jancsi II-től:

— Mit akarsz? Hideg douche-t vagy meleget?

— Nekem mindegy, — mondja a cigány hanyag előkelőséggel, — én úgy iszom, ahogy te. De mindenesetre cukor nélkül...

Nem fáj nekem...

Nem fáj nekem, hogy tud kacagni
Uj kalndok után szaladni
Nem fáj nekem!
Hogy másnak mond már szépeket,
Hogy elfeledte képemet.
Hogy nem zokog már én utánam
Szeles, borongós délutánon
Nem fáj nekem!...

Nem fáj nekem a sok-sok emlék
Ha nem volna, most hova lennék
Nem fáj nekem!...
Hogy száz virágot szórt reám
Boldog napoknak alkonyán
Hogy minden csókom elfeledte
S az életemet tönkretette.
Nem fáj nekem!...

Nem fáj nekem, hogy vége, vége,
Hogy nem bódít már a beszéde —
Nem fáj nekem, már semmitem
Csak élek busmagányban csendesen,
Gonosz volt hozzám, vad kegyetlen
De mégis, ma is: az egyetlen.
Ez fáj nekem!... Ez fáj nekem.

S. R.

Nem lehet nevetni.

— Nem kívánta soha, hogy bár-
csak leány lenne?

— De, még pedig tegnap óta, mi-
kor a hajvágásért és borotválko-
zásért 150 koronát követeltek tőlem.

Állatkereskedő a vevőhöz:

— Ez a tehén testvérek között
megér 120 ezer koronát.

— Hát testvére vagyok én ennek
a tehénnek!?

Vendég a pincérhez:

— No hallja! Én már sok sajtot
láttam életemben, de ilyen keveset
még nem!

Apa a fiához, aki sárkányokat
ereget, mélézva:

— Mikor én kis fiu voltam, sár-
kányaink sokkal magasabba száll-
tak.

— Hogy lehet az apa?

— Hát fiacskám, olcsóbb volt a
zsineg!

Megebédélőnk.

Falusi eset Pesten.

Jóó késő vót, hogy má felérzet-
tönk. Mer soká nem tuttónk oszt el-
alunyi a Tukarsc esetei után.

Elindultunk megest a városba,
hogy mettapasztallyuk egyet-mást.

Délfelé oszt bementönk egy házba
ahun gyönyörű szép kocsmá vót.

— Ide gyerörk — noszogot a só-
gor — mer láti-e ked, itt urak szó-
gálnak ki. Legyönk eccer urak mi
is urak.

Hát azé mentönk be.

Letelepettönk egy asztalho, oszt
épp a kosztolás erányába vótönk,
mikor gyün egy fájin dáma, meg
egy ur, oszt csak nézegetnek örü,
de rem vót hely sehun, hát csak
gyüttek egyenest a mi asztalunkho,
oszt aszngya a dáma mosolygós
képpel, hogy:

— Szabadd?

— De nem fizettyük ám a cekkju-
ket, mint az estvélieknek — mon-
tuk a sógorral.

— Szentelen paraszt — röffent
ránk az embere is, meg a dáma is,
oszt elmertek.

— Hálaistennek — mnntuk, le-
talább nem kell fizetni helyibek is.

Gyütt oszt a pincér ur, má ugyan
is a kellver, oszt aszongya:

— Mit parancsolra? — má mind
mink. Sert vagy bort?

— Hogy sert — mongyuk, oszt
hozott is.

— Ebédelni parancsolnak-e? —
megest firtattya.

— Honne parancsolmánk — mor-
gyuk. — Oszt mi van?

— Leves...

— No, oszt eszönk.

— Van fejr, bujó, barnaleves.

SZIREK ANDRAS

elsőrendű vri- és savanyúba szá-
bósága angolnyapjuszóvatekiskó-
lai és egyenruházati sapkákraktára

Szent Anna-utca 1. szám

Telefon szám 509.

— Bujó leves? — kérdi a sógor —
hát a meg m milyen?

— Nagyon jó leves, husleves.

— Akkor oszt aggyor.

— Hármat?

— Eszel-e te, Tukarcs? — kérdem
a cigányt.

Ennek — vakarózik a cigány.

— De bujó levest-e?

— Ást, ást! Ázs apám is ást
sokta — hazudott Tukarcs.

Oszt hozták is a levest, hármat.

Hát tiszta husleves vót, csak épp
egy nyers tilyás buját benne. Hát
azé vót bujó leves.

— Üsse meg a csuda — mondok

— má mija gutájé teszik bele ezt a
tojást, ha eccer sehossse lehet kallány
ra kapni.

— Dehose, — ellerkezik Tukarcs,
— oszt csak bekaplya a tojást uny-
nyersen.

De bde is sárgut, oszt befogta
izibe a száját a kezivel, oszt loholt
ki jaz uccára.

Sose tuttuk, mija a baja, csak-
hogy bekerüt, oszt nagyon savanyu
képet vágott, hát aszondom neki:

No, Tukarcs, mija?

— Terje j á hideg ást is, áki kir-
tánátá est a bibást levest.

— Mijé té?

— Ázsi, mer esz a bujó leves má
kibujt belélem.

— Ulládzik — mondok — nem
ismert téged, pegy aszontad, hogy
az apád avval él.

— Csák a pincér elétt áttám á
bánkot, hogy párástnak ne nézsen.

— No látod, most má letalább
rerdbe vagy. Eszel tán egy másikat
helyibe?

— Egven a devlá! — fordut fére
a cigány.

— Leves után mit parancsolnak?
— megest noszit a pincér.

— Mi van? — megest kéngyük.

— Mijé? Minden. Var leves hus
fött.

— Azt nem eszünk. Mást.
— Pecsényét? Igenis. Van rossz
bö...

— Ejnye, hogy a kő üsse meg a dögát az urnak, hátha rossz, akkor minek kínáli?

— Nem rossz, csak az a nevű.

— Egye meg az izé. Nem kell.

— Borneyu fi-kan-dó...

— Má esse kell, mer nem tuggyuk, mija. Borneyu is, kja is, kan is. Emmá megest vallami csuda állatbu való lesz, má pegy a nem kell

— Borjukat ellett...

— De vakapád — ordítottam a pincérre — velem ne csufológygy, mer mettapogatlak. Ellett ám borneyut a te falamijád, nem én!

— Kérem, kérem — rukolt ki a pincér — nem azt mondtam, hanem hogy borju kót lett. Ez a neve Pecsénye.

— Asse kell hát, ha így igaz és mer a szent tuggya, mi lehet?

— Talán borneyu kár monyadli?

— De mej ebbü a gyesznó nevü stelbü se kell.

— Van még ökör-uszály...

— Az istenfáját! Má látom, hogy csakugyan csuft tesz velönk az ur. Hát mija ménkü az az ökör-uszály.

— Krrrem san! — ijedezik a pincér — teccik tudni: uszály az ilepp magyaru.

— Osztt killátott má, hogy ökörnek slepje lett vóna? — röffenek rá

— Igenis. Én se.

— Azé. Hát ami nincs, olyat ne kínáljanak.

— Talán borneyu pergeltet?

— No! Hálaistennek. Otthon vagyunk má! Hármat abbu — mondok.

Osztt jó beettönk két-két porcijót a pergeltbü, oszt fizetnyi akartönk, hát a sógor nekitehenkedett a lábával az asztallábnak, mer a csizmába hongya a pézt, oszt le akarta huznyi.

Osztt allett a vége, hogy kiugrott alula a szék, oszt az asztalt mefferugta. A ser, meg a tányérok csak ugy repütek, hommég a szomszéd asztalnak is jutott az áldásbu.

— Mebbomlott ke? — kajátok rá, merhogv a lé végig öntödött a csizmám — oszt csak feltápászkodott, oszt fizettönk.

De meffogattuk, hogy ilyen kényes kocsmába se megyönk többet.

Lantos dalolt.

Tavaszi éjjelen maga az álom

Maga az illat a virágzó ágon

Az égazurja szelid szeme

Bibor rózsán ajka nevet

Hajnali harmat: kicsordult könnye

Alkonyi pirban mosolya reszket

Surrano szellő magáról susog

Bucsuzó napfény, bus mosolya.

Magáról zeng a pacsirta hangja

Erdei gerle nevét bugja

Pázsit beczi léptei nyomát

Arnyat int utat a bozóton át

Maga az élet éltető lángja

Szava a gondot: öröme váltja

Kinzott szívnek nyugalmat ad

A lét szépsége: csak maga!...

Katica.

domak.

Vidéki atyafi vetődik be Pesten egyik étterembe ebédelni. Fizetés után gondosan áttanulja a számlát s végül megkérdezi a pincért, mi az a 10 korona.

— A zsemlye — mondja az.

Hát 10 korona egy zsemlye? Villámló szemekkel méri végig a pincért: „Azért 12,000 korona a buza!”

Rekkenő nyári hőségben szűrös atyafi állit be egy pesti vendéglőbe. Szó nélkül megiszik egyhuzamra 4 krigli sört. Álmélkodva bámulja egy nyápic pesti ficsur, végre a negyedik pohár után nem állja meg szó nélkül:

Király balzsam

csusz és köszvény ellen, ugyszintén **Fáyarokré**m és **Fáyszappan** békebeli minőségben, valamint **Hajdusági** **ajuszpedrő** fehér, barna és fekete színben kapható a készítő

GRÓSZ NAGY FERENC

„Aranyegyszarvu”
gyógyszertárban
(Szinház mellett).

Ejnye urambátyám, de jól csuszik a torkán a sör.

Hátha még szeretném, felel megvető kézlegyintéssel az atyafi.

Esvány bátyánk megtapasztalta a színházat. Az első felvonás után megy le a ruhatárba és kéri a szűrét!

Hát miért tetszik elmenni, kegyelmes uram? kérdi a ruhatáros.

Majd talán bolond leszek várni, felel Esvány bátyánk, hisz rajta van a színlapon, hogy az első és a második felvonás közt tíz év telik el.

Egy pedáns ur a moziban észreveszi, hogy az előtte ülő hölgy ruháján egy szál pamut van. Le akarja venni, de a pamutszál nyulik. Huzza, huzza, gombolygatja, végre egy nagy tekerés lesz belőle, zsebre vágja.

Másnap egy barátjával találkozik, aki elmeséli: Képzeld barátom, az este a moziban volt a feleségem. A kabátja alatt egy kötött lélekmelegítő volt és mire vége lett az előadásnak, a lélekmelegítő megfoghatatlan módon eltűnt, pedig egész este nem vetette le a kabátját!

A kis öcsém hangversenyen volt. Másnap lelkendezve meséli, hogy egy pap gyönyörűen csellózott.

Szólóban? kérdem.

Nem, reverendában, feleli meggyőződéssel.

Farsangi divat.

— Milyen lesz az idén a nők farsangi divatja?

— Még nem tudom, de annyit halottam, hogy a nőiszabók erősen tanulmányozzák a fürdő-kosztümöket!

Csak türelem.

— Hogy a bor?

— Százötven korona literje.

— Nincs drágább?

— Nincs. De tessék egy-két napig várni, Addigra ez is drágább lesz.

Szivem.

Szivem: rejtett kincsek tárháza:
Egy élet és egy boldog ifjuság.
A szerelemnek hódító varázsa,
Kinyilik rajta a sok vágy-virág.

A szívem tiszta, mint egy szelid templom,

Egy áhitatos, csodás és meleg...

A szívem titkos bánatok tárháza:

— Mióta elvesztettelek!

ifj. Radványi Sándor.

Az örült.

Egy előkelő lipótvárosi urat néhány hét előtt beszállítottak egy elmegyógyintézetbe. Az öreg ur kitűnően érezte magát a szanatóriumban, csak egy dolog ellen volt kifogása.

— Nézze doktor ur — mondta az igazgatónak egy szombaton — én jámbor, hithű zsidó vagyok. Én egész héten eszem a magam tréfi kosztját és egy szót sem szólok. De szombaton legalább, szombaton juszak egy kis rituális ételhez. Sóletet akarok szombaton.

— Ha csak ez a baj — mondta a doktor — ezen könnyű segíteni.

Csöngetett és behívta az inast.

— Ferenc — mondta az inasnak — üljön koisiba, menjen át Pestre és valamelyik zsidó vendéglőből hozzon a nagyságos urnak sóletet.

Ferenc elrobogott és diadalmasan tért vissza a sólettel. Az öreg ur mennyei kéjjel élvezte végig, azután rágyújtott egy öles havannára és boldogan pőfékelt a szanatórium folyosóján. Arra jön az igazgató és meglátja.

— Ejnye, ejnye — mondja az igazgató fejcsóválva — ha ön olyan jámbor, hithű zsidó, aki szombaton megköveteli a sóletet, hogyan mer ön szivarra gyújtani, holott ez a szombat megszenteltetés?

Az öreg ur mosolygott és szeliden felelt rá:

— Hiszen a doktor ur tudja, hogy örült vagyok.

Nyilttér.

Mint hogy e lapban tudomást szerezttem B. urnak önfeláldozó, fáradhatatlan, szorgalmas, munkás, tevékenységéről, tehát ezuton teljes bizalommal fordulok hozzá gyógykezelés végett. Hogy engemet hűtlen jogász után való szerelmi bánatomból végképpen kikezeljen. Sikeres gyógykezeléséért, örökké hálával tartoznék.

Kelt Sóhajvár, 1922. dec. 26.

Kitudja Rézi s. k.

Egy vidéki lapból.

Ha Zámori Arisztid színész, aki két hónap óta lakik nálam, nekem adósságá három nap alatt ki nem fizeti, akkor nyilvánosan ki fogom tétetni a nevét a helyi lapba. T. L. cipésmester.

Egy fiatal leány, kinek a férje hirtelen meghal, elhagyatott helyzetébe alkalmazást keres.

Gyógyszerészeti
és kereskedelmi

Dobozok

minden változatban készülő

LÁVIDHÁZY KÁLMÁN

könyvtárat és dobozgat

S.-t.-nál, Debrecen, Fűvészkerti-utca 7.

„Meteor” mozi.

Bocskai-tér 10.

1923. január hó 14-én, vasárnap:

Toronyőr titka.

Amerikai sláger kerül bemutatásra
Jegyelővétel szombaton 10 órától.

Felelős szerkesztő: SZIKRA

A bunda.

— Fázol, hogy ilyen nagy bundát hordasz?

— Majd meggyulok benne, de csak nem hordhatok kisebbet, mint Gelbné?

Nyomatott a Debreceni Újság nyomdájában.